

Arrest

nr. 177 197 van 28 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaten C. DESENFANS en A.L. BROCORENS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische etnie te zijn en een soennitische moslim te zijn. U werd geboren in de Shorta Rabia-wijk in Bagdad in 1993. In 2013 zat u in het vijfde middelbaar in de Ta Samouh school. U werkte ook als kledingverkoper in een markt in Al Mansour.

In maart of april 2012 leerde u S.(...) A.(...) H.(...) kennen in een restaurant en jullie begonnen een relatie. Jullie hielden deze relatie verborgen voor jullie families. Jullie ontmoetten elkaar nooit maar hielden telefonisch contact en zagen elkaar soms van ver. In juli 2013 telefoneerde u haar moeder om haar hand te vragen. U werd nadien gecontacteerd om te zeggen dat ze niet akkoord gingen. Daarna

kon u uw vriendin niet meer bereiken. Twee à drie dagen later vertelde u aan uw ouders dat u een relatie had gehad en dat de ouders van uw vriendin geweigerd hadden dat jullie zouden trouwen. Uw ouders werden boos en verstuurden een foto van u en uw vriendin naar de ouders van uw vriendin. Deze foto leidde één of twee dagen later tot een bezoek aan uw huis van de vader van uw vriendin samen met andere mensen, waarvan u vermoedt dat ze bij een partij of militie horen. Zij kwamen zeggen dat ze u zouden vermoorden. U was op dat moment aan het werk in Al Mansour. Uw broer O.(...) heeft u gebeld om te zeggen dat uw vader u wou vermoorden. U besloot te schuilen en keerde niet meer naar huis terug.

U ging naar uw oom aan moederskant, A.(...) O.(...), in de Al Gatoun wijk in Diyala. U bleef daar één maand. In augustus 2013 ging u voor één maand in Al Raduania bij uw broer O.(...) wonen. U ging daar klacht neerleggen bij de politie omwille van de bedreigingen maar zij zeiden dat ze niets konden doen omdat het een stammenzaak is. Nadien verbleef u in Sharia Al Roubae in Zayouna. U werkte daar in een elektriciteitsgenerator en overnachtte in de sites van verschillende generatoren. In juli 2015 gingen uw familieleden naar uw werkplek. Ze vroegen naar u en sloegen uw collega J.(...). U ging terug naar Al Raduania. U verbleef daar kort bij uw broer en nadien bij een vriend van hem.

U vertrok op 28 juli 2015 legaal, per vliegtuig, uit Irak naar Turkije. Van daar reisde u illegaal verder en u kwam op 15 of 16 augustus 2015 in België aan. U vroeg op 17 augustus 2015 asiel aan.

Na uw vertrek uit Irak is de site van de generator verbrand. Dit zou mogelijk het werk van uw familie zijn. U vreest bij terugkeer naar Irak gedood te worden door uw familie.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), afgifte op 05 juli 2015 in Bagdad; uw kieskaart (origineel), afgifte in Bagdad Al Karkh; uw nationaliteitsbewijs (origineel), afgifte op 02 september 2012 in Bagdad; uw woonstatteest (kopie), afgifte op 18 oktober 2015 in Al Raduania; een woonstatteest van uw broer, O.(...) A.(...) J.(...) (kopie), afgifte op 18 oktober 2015 in Al Raduania; een woonstkaart van uw broer, O.(...) A.(...) J.(...) (kopie), afgifte in Al Amel.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in Bagdad op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de aanleiding voor uw vrees tot vervolging dermate onwaarschijnlijk zijn dat aan uw asielmotieven geen geloof meer kan worden gehecht.

U verklaart dat het incident waarbij uw ouders een foto van u en uw vriendin naar de ouders van uw vriendin stuurden dé aanleiding was voor de problemen die u ondervond. Zo zegt u: “ze hebben mijn gsm afgepakt en onze foto gestuurd naar haar ouders. Na die incident, toen ze de foto hebben gestuurd, vanaf dat moment is de band met mijn familie los geworden”. Gevraagd naar wat u bedoelt met “los geworden”, antwoordt u: “mijn ouders beschouwen mij niet meer als hun zoon, ze hebben gewoon een bevel gegeven, iedereen die hem vindt mag hem vermoorden” (gehoorverslag, p. 22). U verklaart ook “er waren grote problemen veroorzaakt door het feit dat ze een foto hebben gestuurd, de ouders van het meisje zijn mijn familie komen zoeken, en dan waren er heel grote problemen tussen haar familie, mijn vaders en mijn ooms” (gehoorverslag, p. 24).

Het is echter niet logisch dat uw ouders onnodig een foto van u en uw vriendin naar de andere ouders zouden sturen. Uw huwelijksaanzoek was namelijk al afgewezen door de ouders van uw vriendin. Uw ouders konden alleen hun zoon, zichzelf en zelfs bij uitbreiding de hele familie in gevaar brengen door achteraf nog deze foto naar de ouders van uw vriendin te sturen. Door het versturen van de foto van u en uw vriendin raakten uw ouders nodeloos aan de eer van haar familie. U bevestigt dit zelf wanneer u, gevraagd naar de reden waarom uw ouders een foto van u en uw vriendin naar haar ouders zouden sturen, verklaart: “ze willen onze relatie kapotmaken, ze willen tonen aan de andere familie, de familie van mijn vriendin dat ze een slecht meisje is” (gehoorverslag, p. 23). Ook later in het gehoor stelt u: “volgens mijn ouders was het meisje op een slecht pad, dus ze hebben die gestuurd naar haar ouders, als een verwijt van haar reputatie” (gehoorverslag, p. 26). Het is echter niet logisch dat uw ouders zich in de problemen zouden werken door een belangrijke sjiitische familie te provoceren. U hebt immers zelf verklaard dat de vader van uw vriendin te vrezen was: hij komt uit een sjiitische familie en zou lid zijn van een partij of militie (gehoorverslag, p. 24). De stam van uw vriendin is volgens u een machtige stam in Bagdad die problemen kan veroorzaken aangezien de veel mensen van die stam lid zijn van milities (gehoorverslag, p. 31). U zei zelf dat uw familie, als soennietische familie in een sjiitische wijk, veel moeite deed om niet in het vizier te lopen van de sjiieten en in de wijk te kunnen blijven, onder andere door mee te helpen op sjiitische feesten en het geven van financiële steun (gehoorverslag, p. 6-7). Het

sturen van de foto zou al deze inspanningen om geen problemen te krijgen met de sjieten tenietdoen. De reden die u aanhaalt voor uw vrees ontbreekt dus geheel aan logica.

Bovendien zijn uw verklaringen over de foto in kwestie op zichzelf ook niet geloofwaardig. U verklaart eerst: "op mijn smartphone had ik foto's van haar, van ons samen"(gehoorverslag, p. 22). Het is dan ook merkwaardig dat u later in het gehoor verklaart dat u en uw vriendin elkaar nooit effectief ontmoetten. Op de vraag of jullie elkaar soms zagen, antwoordt u namelijk: "nee, we zien elkaar nooit, ik zie haar van ver". Nogmaals gevraagd of jullie elkaar nooit hebben kunnen ontmoeten, antwoordt u "nee, in het echt nooit want ze kan niet alleen naar buiten". Geconfronteerd met het feit dat u dan ook geen foto's kan hebben van jullie samen, verklaart u dan dat u foto's van haar had, die u vervormde met fotoshop (gehoorverslag, p. 26). Deze verklaring kan echter niet overtuigen aangezien u dit niet vermeldde toen u over de foto's sprak, maar slechts nadat u geconfronteerd werd met de vaststelling dat jullie geen foto's konden hebben waar jullie allebei opstonden. Bovendien is een bewerkte foto die foto's van twee mensen samenvoegt ook helemaal geen bewijs van een relatie, en was er dus geen reden waarom uw ouders haar ouders daarmee zouden willen confronteren. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaart u "volgens mijn ouders was het meisje op een slecht pad, dus ze hebben die gestuurd naar haar ouders, als een verwijt van haar reputatie" (gehoorverslag, p. 26). Dit is echter geen afdoende verklaring waarom een gefabriceerde foto van twee mensen samen een bewijs van een relatie zou vormen en de door u geschetste problemen zou veroorzaken.

Er dient dus te worden geconcludeerd dat uw verklaringen met betrekking tot hét bewijs van uw relatie en het versturen ervan door uw ouders aan de ouders van uw vriendin niet geloofwaardig zijn. Aangezien het incident met de foto tot uw vrees voor vervolging door zowel uw eigen familie als die van uw vriendin heeft geleid, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende deze vrees.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat ook uw andere verklaringen met betrekking tot de feiten die tot uw vrees voor vervolging hebben geleid dermate onwaarschijnlijk en onlogisch zijn dat ze verder bijdragen aan de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zo verklaart u dat u de hand van uw vriendin telefonisch hebt gevraagd aan haar moeder, die dan dit voorstel met haar man zou hebben overlegd (gehoorverslag, p. 27). Dit is een onwaarschijnlijke gang van zaken. Het is vreemd dat het eerste contact via een telefoontje tussen u en de moeder van uw vriendin zou verlopen. U en uw vriendin hadden jullie relatie namelijk steeds verborgen gehouden. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u plots zou bellen naar de moeder en aankondigen dat jullie een relatie hebben. Binnen die context zou het dan ook logischer zijn dat u het omzichtiger had aangepakt en bijvoorbeeld eerst bij uw ouders had gepolst om de eventuele eerste contacten te leggen met de andere familie. Geconfronteerd hiermee zegt u dat dit in het kader van de voorbereidingsfase was en dat als de moeder akkoord was gegaan de taak vergemakkelijkt zou zijn (gehoorverslag, p. 24). Dit is geen afdoende verklaring waarom u, na een geheime relatie, de hand van uw vriendin via een simpel telefonisch gesprek met haar moeder hebt gevraagd, die op basis van dat telefoontje naar haar man is gestapt en dan een negatieve beslissing aan u heeft gecommuniceerd.

Met betrekking tot die negatieve beslissing legt u ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u eerst als antwoord op de vraag wanneer u wist dat het antwoord "nee" was: "mijn vriendin heeft het me verteld, dat haar moeder het heeft verteld aan haar vader en haar vader had een ruzie met het meisje. Nadien kan ik mijn vriendin niet meer bereiken" (gehoorverslag, p. 23). Nadien verklaart u dat het de moeder was die u teruggebeld heeft om te zeggen dat de vader niet akkoord ging en dat u geen contact meer mocht opnemen met uw vriendin (gehoorverslag, p. 27). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien is de opeenvolging van feiten weinig logisch. U vraagt de hand van uw vriendin, u krijgt een negatief antwoord, en toch vertelt u dit twee à drie dagen later aan uw eigen ouders. Er was geen enkele reden waarom u dit nog aan uw ouders zou vertellen, aangezien de relatie toch al beëindigd was door het negatieve antwoord op uw verzoek. Met het aan uw ouders te vertellen kon u alleen problemen voor uzelf veroorzaken. Geconfronteerd met deze incoherentie verklaart u dat u wist dat er problemen gingen komen en dat u daarom dacht dat het beter was om het toch aan uw ouders te zeggen (gehoorverslag, p. 24). Er waren echter in die twee à drie dagen tussen het moment dat haar ouders het wisten en het moment dat u het thuis vertelde geen problemen geweest. Het probleem ontstond pas toen u het aan uw ouders verteld had en zij de foto van u en uw vriendin naar haar ouders hadden gestuurd (gehoorverslag, p. 24). Het is dus niet logisch dat u zichzelf in de problemen zou werken door na de afwijzing van haar ouders ook nog aan uw eigen ouders te vertellen over uw relatie.

Op een gegeven moment verklaart u tijdens het gehoor ook over dit incident: "ik was van plan om haar te trouwen, ze waren niet akkoord, ik bleef hameren, ze hebben mijn gsm afgepakt en onze foto gestuurd naar haar ouders" (gehoorverslag, p. 22). U geeft dus plots toch de indruk dat u uw ouders wou overtuigen dat u met haar wou trouwen. Dit is tegenstrijdig met uw andere verklaringen dat u reeds

afgewezen was door de ouders van uw vriendin en het enkel ook aan uw ouders vertelde omdat u problemen verwachtte.

Uw verklaringen aangaande de relatie die aan de basis zou liggen van uw vrees tot vervolging zijn ook dermate vaag dat er weinig geloof aan kan worden gehecht dat u deze relatie echt hebt gehad.

U kan een aantal basisgegevens geven over een persoon die S.(...) A.(...) H.(...) zou heten en die uw vriendin zou zijn, maar dit bewijst niet dat jullie een relatie hebben gehad. Met betrekking tot deze relatie legt u zeer vage en weinig doorleefde verklaringen af. Vooreerst reageert u weinig spontaan wanneer u wordt gevraagd iets te vertellen over uw vriendin: "wat wil je weten?", "haar uiterlijk bijvoorbeeld?", "wat nog?", (gehoorverslag, p. 27). Daarnaast geeft u zeer algemene antwoorden wanneer er gevraagd wordt wat u leuk aan haar vond ("als ze lief is, ze houdt van mij, ze neemt initiatief om iets van mij te horen") en een moment in jullie relatie dat u is bijgebleven ("dat is mijn relatie sinds onze kennismaking tot als wij uit elkaar gaan"). Wanneer er wordt aangedrongen om toch een bepaald moment in jullie relatie te noemen dat u zich herinnert kan u enkel uw eerste ontmoeting noemen. Op de vraag waarom u met haar wou trouwen antwoordt u eerst ontwijkend ("wablief") en nadien algemeen "na onze ontmoeting ik heb gesproken en ik heb gemerkt dat zij echt van mij houdt en zij heeft een goed hart" (gehoorverslag p. 27-28).

U hebt sinds het afgewezen huwelijksaanzoek ook geen informatie over haar en hebt niets ondernomen om nog iets van haar te weten te komen, ondanks het feit dat u vermoedt dat ze ook problemen heeft gekend (gehoorverslag, p. 28). Gezien zij uw vriendin was en u na de problemen met haar ouders nog geruime tijd in Bagdad bleef, kan er verwacht worden dat u toch enige poging zou hebben ondernomen om meer te weten te komen over haar welzijn.

Met betrekking tot het incident waarbij de vader van uw vriendin en andere mensen naar uw thuis zouden zijn gekomen legt u ook vage verklaringen af. U verklaart: "Haar familie is een sjiiitische familie, hij is lid van een partij, hij is gekomen met andere mensen en ze hebben grote problemen gedaan met mijn ouders" en "ik denk dat de vader van het meisje een lid is van een sjiiitische partij of sjiiitische militie". U kan echter niet verklaren waarom u denkt dat de mensen die bij hem waren van een partij of militie waren ("dat is mijn conclusie, omdat de vader van het meisje is niet alleen gekomen, hij is gekomen met heel veel mensen, en één van mijn familie heeft me verteld hij is met veel mensen gekomen, dus ik denk hij is lid van een partij of militie"). Gevraagd om welke militie of partij het dan gaat, geeft u enkel een vaag en nietszeggend antwoord: "ik kan het niet direct zeggen, er zijn verschillende milities, Saray al Salam, Asaib of Hizbollah; hij zou een lid zijn van een partij" (gehoorverslag p. 24). De vaststelling dat u dermate speculatief moet spreken over de vraag of en tot welke militie de vader van uw vriendin zou behoren tast weerom de geloofwaardigheid van zowel uw relatie met S.(...) als het hierboven aangehaalde incident aan.

U legt ook geen enkel document neer dat de door u verklaarde feiten staft. U verklaart dat u wel klacht hebt proberen neer te leggen bij de politie, maar dat zij weigerden dit te registreren. U legt hierover echter tegenstrijdige verklaringen af. Eerst verklaart u dat u meermaals probeerde klacht neer te leggen (gehoorverslag, p. 16), nadien zegt u dit maar één keer te hebben geprobeerd (gehoorverslag p. 30). Deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw poging(en) om klacht neer te leggen en aan uw algemene geloofwaardigheid.

U legt een woonstattest neer dat moet bewijzen dat u in Al Raduania bij uw broer hebt verbleven. Dit woonstattest dateert echter van 18 oktober 2015 en is na uw vertrek uit Irak aangevraagd door uw broer (gehoorverslag, p.18). Op het attest staat dat u in Al Raduania woont en dat het op uw vraag is afgegeven. De bewijswaarde ervan is dan ook nihil. Bovendien gaat het hier om fraude: het document stelt dat u in Al Raduania verblijft in oktober 2015 terwijl u toen al in België was. Het kan dan ook op geen enkele wijze aantonen dat u voor uw vertrek uit Irak in Al Raduania verbleef. Bovendien wijst het gebruik van dit woonstattest erop dat u een gefraudeerd document gebruikt om uw asielaanvraag te staven, wat afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uw verklaringen betreffende het paspoort dat u neerlegt versterken de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. U vroeg namelijk een paspoort aan toen u zich reeds verstopte voor uw familie. Het is echter onwaarschijnlijk dat u aan dit paspoort bent geraakt zonder dat u hiervoor documenten via uw ouders zou hebben verkregen. U verklaart tijdens het gehoor dat de volgende documenten nodig zijn voor de aanvraag van een paspoort: een identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, bewonerskaart en een rantsoenkaart (gehoorverslag, p. 16). Nadien verklaart u dat u voor de aanvraag van uw paspoort de volgende documenten hebt gebruikt: "attest van nationaliteit, mijn id kaart, en dan een bewijs van woonst zoals deze en dan een cheque van de bank. En dan die voedselkaart" (gehoorverslag, p. 19). U verklaart echter dat u zeer plots moest vluchten, toen u op de markt aan het werk was en uw broer u belde om te zeggen dat uw vader u wou vermoorden. U bent rechtstreeks van uw werk naar uw oom in Diyala gegaan en tussendoor niet meer naar huis kunnen terugkeren (gehoorverslag, p. 25). Aangezien u niet meer langs thuis kon gaan, en u zich angstvallig verstopte voor uw familie, zou u dus in principe

geen rantsoenkaart hebben om een paspoort aan te vragen. Wanneer u gevraagd wordt vanwaar u die voedselkaart voor de aanvraag van uw paspoort dan had, verandert u uw verklaringen en zegt u dat u geen voedselkaart had en dat u een steekpenning moest betalen om uw paspoort te krijgen (gehoorverslag, p. 19). Uiteindelijk verklaart u voor de aanvraag van het paspoort uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een woonstbewijs en de woonstkaart van uw broer te hebben gebruikt (gehoorverslag, p. 20). Uw inconsistente verklaringen hieromtrent ondergraven verder uw geloofwaardigheid.

Gezien uw onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen ertoe leiden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die zouden hebben geleid tot bedreigingen aan uw persoon, en er vanwege de vaagheid van uw verklaringen zelfs geen geloof kan worden aan het feit dat u de relatie onderhield die tot deze bedreigingen zou hebben geleid, kunnen deze feiten niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten veranderen deze vaststellingen niet, aangezien zij geen informatie bevatten die betwist wordt. In het specifieke geval van uw paspoort en uw woonstbewijs van Al Raduania versterkt zij zelfs uw algemene geloofwaardigheid en de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer

uitzonderlijk . Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het PR CGVS), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.2. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij betoogt dat artikel 26 PR CGVS, artikel 13 EVRM, artikel 41 van het Handvest en de rechten van verdediging geschonden zouden zijn.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties (e-mails en telefoongesprekken) de auteur niet wordt gespecificeerd, dient immers te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij dit artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: *“(…) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.”* (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel *“(…) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen”* (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301; RvS 2 juni 2016, nr. 11.982 (c)). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde “COI Focus” – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de (referenties van de) e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de “COI Focus” gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde: *“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.”* (vrije vertaling: *“Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het*

Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde “COI Focus” informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails en telefoongesprekken. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Dit geldt nog des te meer nu het niet ernstig is van verzoeker dat hij enerzijds kritiek spuit op de (betrouwbaarheid en volledigheid van de) informatie van verweerder doch dat hij hieruit anderzijds zelf veelvuldig citeert ter staving van zijn betoog.

De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focus” werd op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

Dezelfde redenering kan worden gevolgd inzake de beoordeling van artikel 4 van het Handvest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van dit artikel is aldus niet aan de orde.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in Bagdad op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de aanleiding voor uw vrees tot vervolging dermate onwaarschijnlijk zijn dat aan uw asielmotieven geen geloof meer kan worden gehecht.

U verklaart dat het incident waarbij uw ouders een foto van u en uw vriendin naar de ouders van uw vriendin stuurden dé aanleiding was voor de problemen die u ondervond. Zo zegt u: “ze hebben mijn gsm afgepakt en onze foto gestuurd naar haar ouders. Na die incident, toen ze de foto hebben gestuurd, vanaf dat moment is de band met mijn familie los geworden”. Gevraagd naar wat u bedoelt met “los geworden”, antwoordt u: “mijn ouders beschouwen mij niet meer als hun zoon, ze hebben gewoon een bevel gegeven, iedereen die hem vindt mag hem vermoorden” (gehoorverslag, p. 22). U verklaart ook “er waren grote problemen veroorzaakt door het feit dat ze een foto hebben gestuurd, de ouders van het meisje zijn mijn familie komen zoeken, en dan waren er heel grote problemen tussen haar familie, mijn vaders en mijn ooms” (gehoorverslag, p. 24).

Het is echter niet logisch dat uw ouders onnodig een foto van u en uw vriendin naar de andere ouders zouden sturen. Uw huwelijksaanzoek was namelijk al afgewezen door de ouders van uw vriendin. Uw ouders konden alleen hun zoon, zichzelf en zelfs bij uitbreiding de hele familie in gevaar brengen door achteraf nog deze foto naar de ouders van uw vriendin te sturen. Door het versturen van de foto van u en uw vriendin raakten uw ouders nodeloos aan de eer van haar familie. U bevestigt dit zelf wanneer u, gevraagd naar de reden waarom uw ouders een foto van u en uw vriendin naar haar ouders zouden sturen, verklaart: “ze willen onze relatie kapotmaken, ze willen tonen aan de andere familie, de familie van mijn vriendin dat ze een slecht meisje is” (gehoorverslag, p. 23). Ook later in het gehoor stelt u: “volgens mijn ouders was het meisje op een slecht pad, dus ze hebben die gestuurd naar haar ouders, als een verwijt van haar reputatie” (gehoorverslag, p. 26). Het is echter niet logisch dat uw ouders zich in de problemen zouden werken door een belangrijke sjiitische familie te provoceren. U hebt immers zelf verklaard dat de vader van uw vriendin te vrezen was: hij komt uit een sjiitische familie en zou lid zijn van een partij of militie (gehoorverslag, p. 24). De stam van uw vriendin is volgens u een machtige stam in Bagdad die problemen kan veroorzaken aangezien de veel mensen van die stam lid zijn van milities (gehoorverslag, p. 31). U zei zelf dat uw familie, als soennietische familie in een sjiitische wijk, veel moeite deed om niet in het vizier te lopen van de sjiieten en in de wijk te kunnen blijven, onder andere door mee te helpen op sjiitische feesten en het geven van financiële steun (gehoorverslag, p. 6-7). Het sturen van de foto zou al deze inspanningen om geen problemen te krijgen met de sjiieten tenietdoen. De reden die u aanhaalt voor uw vrees ontbreekt dus geheel aan logica.

Bovendien zijn uw verklaringen over de foto in kwestie op zichzelf ook niet geloofwaardig. U verklaart eerst: “op mijn smartphone had ik foto's van haar, van ons samen”(gehoorverslag, p. 22). Het is dan ook merkwaardig dat u later in het gehoor verklaart dat u en uw vriendin elkaar nooit effectief ontmoetten. Op de vraag of jullie elkaar soms zagen, antwoordt u namelijk: “nee, we zien elkaar nooit, ik zie haar van ver”. Nogmaals gevraagd of jullie elkaar nooit hebben kunnen ontmoeten, antwoordt u “nee, in het echt nooit want ze kan niet alleen naar buiten”. Geconfronteerd met het feit dat u dan ook geen foto's

kan hebben van jullie samen, verklaart u dan dat u foto's van haar had, die u vervormde met fotoshop (gehoorverslag, p. 26). Deze verklaring kan echter niet overtuigen aangezien u dit niet vermeldde toen u over de foto's sprak, maar slechts nadat u geconfronteerd werd met de vaststelling dat jullie geen foto's konden hebben waar jullie allebei opstonden. Bovendien is een bewerkte foto die foto's van twee mensen samenvoegt ook helemaal geen bewijs van een relatie, en was er dus geen reden waarom uw ouders haar ouders daarmee zouden willen confronteren. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaart u "volgens mijn ouders was het meisje op een slecht pad, dus ze hebben die gestuurd naar haar ouders, als een verwijt van haar reputatie" (gehoorverslag, p. 26). Dit is echter geen afdoende verklaring waarom een gefabriceerde foto van twee mensen samen een bewijs van een relatie zou vormen en de door u geschetste problemen zou veroorzaken.

Er dient dus te worden geconcludeerd dat uw verklaringen met betrekking tot hét bewijs van uw relatie en het versturen ervan door uw ouders aan de ouders van uw vriendin niet geloofwaardig zijn. Aangezien het incident met de foto tot uw vrees voor vervolging door zowel uw eigen familie als die van uw vriendin heeft geleid, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende deze vrees.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat ook uw andere verklaringen met betrekking tot de feiten die tot uw vrees voor vervolging hebben geleid dermate onwaarschijnlijk en onlogisch zijn dat ze verder bijdragen aan de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zo verklaart u dat u de hand van uw vriendin telefonisch hebt gevraagd aan haar moeder, die dan dit voorstel met haar man zou hebben overlegd (gehoorverslag, p. 27). Dit is een onwaarschijnlijke gang van zaken. Het is vreemd dat het eerste contact via een telefoontje tussen u en de moeder van uw vriendin zou verlopen. U en uw vriendin hadden jullie relatie namelijk steeds verborgen gehouden. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u plots zou bellen naar de moeder en aankondigen dat jullie een relatie hebben. Binnen die context zou het dan ook logischer zijn dat u het omzichtiger had aangepakt en bijvoorbeeld eerst bij uw ouders had gepolst om de eventuele eerste contacten te leggen met de andere familie. Geconfronteerd hiermee zegt u dat dit in het kader van de voorbereidingsfase was en dat als de moeder akkoord was gegaan de taak vergemakkelijkt zou zijn (gehoorverslag, p. 24). Dit is geen afdoende verklaring waarom u, na een geheime relatie, de hand van uw vriendin via een simpel telefonisch gesprek met haar moeder hebt gevraagd, die op basis van dat telefoontje naar haar man is gestapt en dan een negatieve beslissing aan u heeft gecommuniceerd.

Met betrekking tot die negatieve beslissing legt u ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u eerst als antwoord op de vraag wanneer u wist dat het antwoord "nee" was: "mijn vriendin heeft het me verteld, dat haar moeder het heeft verteld aan haar vader en haar vader had een ruzie met het meisje. Nadien kan ik mijn vriendin niet meer bereiken" (gehoorverslag, p. 23). Nadien verklaart u dat het de moeder was die u teruggebeld heeft om te zeggen dat de vader niet akkoord ging en dat u geen contact meer mocht opnemen met uw vriendin (gehoorverslag, p. 27). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien is de opeenvolging van feiten weinig logisch. U vraagt de hand van uw vriendin, u krijgt een negatief antwoord, en toch vertelt u dit twee à drie dagen later aan uw eigen ouders. Er was geen enkele reden waarom u dit nog aan uw ouders zou vertellen, aangezien de relatie toch al beëindigd was door het negatieve antwoord op uw verzoek. Met het aan uw ouders te vertellen kon u alleen problemen voor uzelf veroorzaken. Geconfronteerd met deze incoherentie verklaart u dat u wist dat er problemen gingen komen en dat u daarom dacht dat het beter was om het toch aan uw ouders te zeggen (gehoorverslag, p. 24). Er waren echter in die twee à drie dagen tussen het moment dat haar ouders het wisten en het moment dat u het thuis vertelde geen problemen geweest. Het probleem ontstond pas toen u het aan uw ouders verteld had en zij de foto van u en uw vriendin naar haar ouders hadden gestuurd (gehoorverslag, p. 24). Het is dus niet logisch dat u zichzelf in de problemen zou werken door na de afwijzing van haar ouders ook nog aan uw eigen ouders te vertellen over uw relatie.

Op een gegeven moment verklaart u tijdens het gehoor ook over dit incident: "ik was van plan om haar te trouwen, ze waren niet akkoord, ik bleef hameren, ze hebben mijn gsm afgepakt en onze foto gestuurd naar haar ouders" (gehoorverslag, p. 22). U geeft dus plots toch de indruk dat u uw ouders wou overtuigen dat u met haar wou trouwen. Dit is tegenstrijdig met uw andere verklaringen dat u reeds afgewezen was door de ouders van uw vriendin en het enkel ook aan uw ouders vertelde omdat u problemen verwachtte.

Uw verklaringen aangaande de relatie die aan de basis zou liggen van uw vrees tot vervolging zijn ook dermate vaag dat er weinig geloof aan kan worden gehecht dat u deze relatie echt hebt gehad.

U kan een aantal basisgegevens geven over een persoon die S.(...) A.(...) H.(...) zou heten en die uw vriendin zou zijn, maar dit bewijst niet dat jullie een relatie hebben gehad. Met betrekking tot deze relatie legt u zeer vage en weinig doorleefde verklaringen af. Vooreerst reageert u weinig spontaan wanneer u wordt gevraagd iets te vertellen over uw vriendin: "wat wil je weten?", "haar uiterlijk bijvoorbeeld?", "wat nog?", (gehoorverslag, p. 27). Daarnaast geeft u zeer algemene antwoorden wanneer er gevraagd wordt wat u leuk aan haar vond ("als ze lief is, ze houdt van mij, ze neemt initiatief om iets van mij te horen") en een moment in jullie relatie dat u is bijgebleven ("dat is mijn relatie sinds onze kennismaking tot als wij uit elkaar gaan"). Wanneer er wordt aangedrongen om toch een bepaald moment in jullie relatie te noemen dat u zich herinnert kan u enkel uw eerste ontmoeting noemen. Op de vraag waarom u met haar wou trouwen antwoordt u eerst ontwijkend ("wablief") en nadien algemeen "na onze ontmoeting ik heb gesproken en ik heb gemerkt dat zij echt van mij houdt en zij heeft een goed hart" (gehoorverslag p. 27-28).

U hebt sinds het afgewezen huwelijksaanzoek ook geen informatie over haar en hebt niets ondernomen om nog iets van haar te weten te komen, ondanks het feit dat u vermoedt dat ze ook problemen heeft gekend (gehoorverslag, p. 28). Gezien zij uw vriendin was en u na de problemen met haar ouders nog geruime tijd in Bagdad bleef, kan er verwacht worden dat u toch enige poging zou hebben ondernomen om meer te weten te komen over haar welzijn.

Met betrekking tot het incident waarbij de vader van uw vriendin en andere mensen naar uw thuis zouden zijn gekomen legt u ook vage verklaringen af. U verklaart : "Haar familie is een sjiiitische familie, hij is lid van een partij, hij is gekomen met andere mensen en ze hebben grote problemen gedaan met mijn ouders" en "ik denk dat de vader van het meisje een lid is van een sjiiitische partij of sjiiitische militie". U kan echter niet verklaren waarom u denkt dat de mensen die bij hem waren van een partij of militie waren ("dat is mijn conclusie, omdat de vader van het meisje is niet alleen gekomen, hij is gekomen met heel veel mensen, en één van mijn familie heeft me verteld hij is met veel mensen gekomen, dus ik denk hij is lid van een partij of militie"). Gevraagd om welke militie of partij het dan gaat, geeft u enkel een vaag en nietszeggend antwoord: "ik kan het niet direct zeggen, er zijn verschillende milities, Saray al Salam, Asaib of Hizbollah; hij zou een lid zijn van een partij" (gehoorverslag p. 24). De vaststelling dat u dermate speculatief moet spreken over de vraag of en tot welke militie de vader van uw vriendin zou behoren tast weerom de geloofwaardigheid van zowel uw relatie met S.(...) als het hierboven aangehaalde incident aan.

U legt ook geen enkel document neer dat de door u verklaarde feiten staft. U verklaart dat u wel klacht hebt proberen neer te leggen bij de politie, maar dat zij weigerden dit te registreren. U legt hierover echter tegenstrijdige verklaringen af. Eerst verklaart u dat u meermaals probeerde klacht neer te leggen (gehoorverslag, p. 16), nadien zegt u dit maar één keer te hebben geprobeerd (gehoorverslag p. 30). Deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw poging(en) om klacht neer te leggen en aan uw algemene geloofwaardigheid.

U legt een woonstattest neer dat moet bewijzen dat u in Al Raduania bij uw broer hebt verbleven. Dit woonstattest dateert echter van 18 oktober 2015 en is na uw vertrek uit Irak aangevraagd door uw broer (gehoorverslag, p.18). Op het attest staat dat u in Al Raduania woont en dat het op uw vraag is afgegeven. De bewijswaarde ervan is dan ook nihil. Bovendien gaat het hier om fraude: het document stelt dat u in Al Raduania verblijft in oktober 2015 terwijl u toen al in België was. Het kan dan ook op geen enkele wijze aantonen dat u voor uw vertrek uit Irak in Al Raduania verbleef. Bovendien wijst het gebruik van dit woonstattest erop dat u een gefraudeerd document gebruikt om uw asielaanvraag te staven, wat afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uw verklaringen betreffende het paspoort dat u neerlegt versterken de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. U vroeg namelijk een paspoort aan toen u zich reeds verstopte voor uw familie. Het is echter onwaarschijnlijk dat u aan dit paspoort bent geraakt zonder dat u hiervoor documenten via uw ouders zou hebben verkregen. U verklaart tijdens het gehoor dat de volgende documenten nodig zijn voor de aanvraag van een paspoort: een identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, bewonerskaart en een rantsoenkaart (gehoorverslag, p. 16). Nadien verklaart u dat u voor de aanvraag van uw paspoort de volgende documenten hebt gebruikt: "attest van nationaliteit, mijn id kaart, en dan een bewijs van woonst zoals deze en dan een cheque van de bank. En dan die voedselkaart" (gehoorverslag, p. 19). U

verklaart echter dat u zeer plots moest vluchten, toen u op de markt aan het werk was en uw broer u belde om te zeggen dat uw vader u wou vermoorden. U bent rechtstreeks van uw werk naar uw oom in Diyala gegaan en tussendoor niet meer naar huis kunnen terugkeren (gehoorverslag, p. 25). Aangezien u niet meer langs thuis kon gaan, en u zich angstvallig verstopte voor uw familie, zou u dus in principe geen rantsoenkaart hebben om een paspoort aan te vragen. Wanneer u gevraagd wordt vanwaar u die voedselkaart voor de aanvraag van uw paspoort dan had, verandert u uw verklaringen en zegt u dat u geen voedselkaart had en dat u een steekpenning moest betalen om uw paspoort te krijgen (gehoorverslag, p. 19). Uiteindelijk verklaart u voor de aanvraag van het paspoort uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een woonstbewijs en de woonstkaart van uw broer te hebben gebruikt (gehoorverslag, p. 20). Uw inconsistente verklaringen hieromtrent ondergraven verder uw geloofwaardigheid.

Gezien uw onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen ertoe leiden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die zouden hebben geleid tot bedreigingen aan uw persoon, en er vanwege de vaagheid van uw verklaringen zelfs geen geloof kan worden aan het feit dat u de relatie onderhield die tot deze bedreigingen zou hebben geleid, kunnen deze feiten niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten veranderen deze vaststellingen niet, aangezien zij geen informatie bevatten die betwist wordt. In het specifieke geval van uw paspoort en uw woonstbewijs van Al Raduania versterkt zij zelfs uw algemene geloofwaardigheid en de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Een eerste, algemeen onderdeel van verzoekers middel betreft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de betekenis en draagwijdte van enkele bepalingen en beginselen, doch dit volstaat op zich niet om de voormelde concrete vaststellingen te weerleggen.

Ter weerlegging van de *in casu* bestreden beslissing herhaalt verzoeker zijn asielmotieven en houdt hij vast aan de verklaringen die hij over zijn relatie met S. en de daaruit voortvloeiende problemen met zijn en haar familie tijdens zijn gehoor heeft afgelegd. Hij stelt dat aangezien de onderhandelingen betreffende een huwelijksaanvraag eenvoudiger zijn als de moeder van de bruid de aanvraag accepteert, hij de moeder van S. om haar hand heeft gevraagd. Na een hevige discussie en ruzie met haar ouders zou S. aan verzoeker laten weten hebben dat haar ouders de aanvraag hadden geweigerd. De vader van S. zou zo fel hebben gereageerd op de relatie van verzoeker met zijn dochter omdat hij had voorzien dat zij haar neef zou huwen en omdat verzoeker een soenniet is. Verzoekers huwelijksaanvraag zou, binnen de context van een sektarische conflict, als een provocatie zijn beschouwd door de familie van S. Verzoeker stelt zijn ouders te hebben ingelicht over de relatie omdat hij zich ervan bewust zou zijn geweest dat zijn aanvraag mogelijks een reactie van de ouders van S. ten aanzien van zijn ouders zou veroorzaken en hij hen daarover op de hoogte wou houden. Verzoeker geeft aan dat hij zich wel bewust was van het grote belang dat zijn vader hecht aan de stammen en het huwelijk binnen de stam en dat hij zich wel kon indenken dat zijn vader niet opgezet zou zijn met zijn relatie met S., maar hij stelt nooit te hebben verwacht dat zijn vader hem met de dood zou bedreigen of vermoorden. Hij wijst erop tijdens zijn gehoor duidelijk te hebben verklaard dat zijn vader hem verwijt de stamregels niet te hebben geëerbiedigd en hun familie te hebben onteerd. Zijn vaders eergevoel kan volgens verzoeker verklaren waarom hij hem dood wenste en tevens wou vermijden dat de schande alleen op zijn eigen familie zou rusten door foto's uit verzoekers telefoon naar de moeder van S. te sturen. Verzoeker voert aan dat zowel zijn eigen familie als die van S. wraak wensen te nemen op hem omwille van de smaad die op de respectieve families/stammen rust vanwege het onaanvaardbare liefdesverhaal. Hij beweert dat de stammen zich bij hun pogingen tot eerherstel niet beperken tot het gezin, dat hij bijgevolg zowel in Bagdad als in de rest van het land vervolging vreest en dat de Iraakse autoriteiten niet tussenkomen in stammenproblemen. Hij betwist het oordeel van de verwerende partij dat de chronologie van de feiten en zijn gedrag tegenover zijn eigen familie en die van S. onlogisch zouden zijn. Hij meent duidelijk te hebben uitgelegd dat beide families bijzonder woedend waren omwille van de schaamte waarmee verzoekers liefdeshistorie en huwelijksaanvraag hen heeft opgezaaid. Wat betreft de beoordeling van zijn verklaringen over zijn relatie met S., is verzoeker van mening dat de verwerende partij uit het oog verliest dat het hier om twee jonge verliefden gaat die onmogelijk fysiek samen konden zijn en daarom foto's uitwisselden, die ze elk met "photoshop" veranderden om zo foto's van hen als koppel te verkrijgen. Verzoeker meent nog dat de verwerende partij evenmin rekening hield

met het feit dat hij amper twintig jaar oud was op het ogenblik van de feiten en dat zij de ingeroepen asielmotieven veel te streng beoordeelt.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in essentie beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en daarbij geheel voorbij gaat aan de hoger weergegeven concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier en die de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanspraak op fundamentele wijze ondermijnen. Verzoeker biedt geen afdoende verklaring waarom hij, na een geheime relatie, de hand van zijn vriendin via een simpel telefonisch gesprek zou hebben gevraagd aan haar moeder, die vervolgens op basis van dat telefoontje naar haar man zou zijn gestapt en dan een negatieve beslissing aan hem zou hebben gecommuniceerd. Waar verzoeker thans stelt dat het S. is die hem zou hebben ingelicht over de beslissing van haar ouders, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat deze versie van de feiten tegenstrijdig is met zijn verklaring dat het de moeder was die hem teruggebeld heeft om te zeggen dat de vader niet akkoord ging en dat hij geen contact meer mocht opnemen met zijn vriendin (stuk 5, gehoorverslag, p. 27). Verzoeker negeert tevens volkomen de vaststelling dat zijn verklaring dat hij reeds afgewezen was door de ouders van zijn vriendin en het enkel ook aan zijn ouders vertelde omdat hij problemen verwachtte tegenstrijdig is met de eerder gewekte indruk dat hij zijn ouders inlichtte omdat hij hen wou overtuigen om met S. te mogen trouwen (stuk 5, gehoorverslag, p. 22, 24). Het eergevoel van verzoekers vader kan niet verklaren waarom deze zich in de problemen zou hebben gewerkt door een (volgens verzoekers verklaringen) te duchten sjiiitische familie te provoceren nadat deze familie verzoekers huwelijksaanspraak reeds had afgewezen en het risico op aantasting van de familie- of stam meer dus reeds in de kiem was gesmoord. Er kan tevens niet worden ingezien waarom verzoeker zichzelf in de problemen zou werken door na afwijzing door de ouders van S. en de *de facto* beëindiging van zijn relatie met haar alsnog zijn ouders daarvan op de hoogte te brengen, gelet op het feit dat er in de twee à drie dagen tussen het moment dat de ouders van S. het wisten en het moment dat verzoeker het thuis vertelde geen problemen waren geweest. Waar verzoeker uitlegt dat het fotoshoppen van foto's een manier was om toch een zekere vorm van intimiteit te beleven in zijn relatie met S., gaat hij eraan voorbij dat hij omtrent de foto die aan de basis van zijn problemen zou liggen geen coherente verklaringen heeft afgelegd (stuk 5, gehoorverslag, p. 22, 26) en niet verklaart waarom een gefabriceerde foto van twee mensen samen een bewijs van een relatie zou vormen en voormelde problemen zou veroorzaken. Verzoeker gaat evenmin in op de vaststelling dat hij bijzonder vage en weinig doorleefde verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn relatie met S. alsook wat betreft het incident waarbij de vader van S. en andere mensen naar zijn huis zouden zijn gekomen. Verzoeker licht niet toe, en de Raad ziet niet in, op welke wijze het gegeven dat verzoeker twintig jaar oud was toen zijn voorgehouden problemen zich voordeden de hoger weergegeven vaststellingen aangaande zijn ongeloofwaardigheid vermag te verschonen of verklaren. Zelfs van een persoon met een (relatief) jeugdige leeftijd mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij precieze, coherente en duidelijke verklaringen aflegt met betrekking tot de elementen die raken aan de kern van zijn asielaanspraak, *quod non in casu*. Dat de verwerende partij te streng is geweest bij de beoordeling van zijn asielmotieven, wordt niet aangetoond.

Onder verwijzing naar een rapport van UNHCR, betoogt verzoeker dat jongeren met een vrees voor gedwongen rekrutering door een gewapende groepering een welbepaalde risicogroep vormen. Hij stelt een jonge man van 23 jaar te zijn die een gegronde vrees koestert om gedwongen te worden gerekruteerd door de Islamitische Staat (IS). Tevens voert verzoeker aan dat sjiiitische milities het machtsvacuüm in Bagdad hebben opgevuld en sindsdien straffeloos vermoorden, ontvoeren, arresteren en brutaliteiten begaan. Verzoeker stelt dat de soennitische bevolking hier het slachtoffer van is en dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij bedreigd en vervolgd wordt omwille van zijn soennitische achtergrond. Hij wijst erop te hebben verklaard dat zijn broer, die nog steeds in Irak zou zijn, willekeurig gearresteerd en gedetineerd werd nadat raketten werden aangetroffen in de buurt van zijn huis. Verzoeker verwijt de verwerende partij partijdigheid gedurende het gehoor aangezien hij niet ondervraagd werd met betrekking tot zijn risicoprofiel als soennitische inwoner van Bagdad.

De Raad wijst verzoeker erop dat hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangegeven zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit vrees dat hij zou worden vermoord door leden van zijn eigen stam, dan wel leden van de stam van S., zijnde het meisje waarmee hij de relatie had die ten grondslag zou hebben gelegen aan zijn problemen met voormelde stammen (stuk 13, vragenlijst, vragen 3.4 en 3.5; stuk 5, gehoorverslag, p. 21, 22). Toen verzoeker aan het einde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gevraagd wat hij denkt dat er hem zal overkomen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, verwees hij naar zijn vrees om door iemand van zijn

familie te worden vermoord en bevestigde hij alle belangrijke elementen die tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst hadden geleid te hebben verteld (stuk 5, gehoorverslag, p. 31). Verzoekers bewering als zou hij niet alleen vrezen te worden gedood door zijn familie of door de familie van S. maar ook tegen zijn wil te worden gerekruteerd, is dan ook louter *post factum* en wordt door hem bovendien met geen enkel concreet element onderbouwd. Er dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van enige pogingen tot rekrutering door IS toen hij zich nog in zijn land van herkomst bevond. Een loutere verwijzing naar een risicoprofiel kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt duidelijk te hebben aangegeven dat hij omwille van zijn soennitische achtergrond bedreigd en vervolgd wordt door sjitische milities. In zoverre hij doelt op het incident waarbij de vader van S., die volgens hem deel uitmaakt van een sjitische militie, en andere mensen van diens familie of stam hem thuis kwamen opzoeken, dient verzoeker te worden gewezen op de relevante vaststellingen van de bestreden beslissing op basis waarvan aan dit incident, en bij uitbreiding verzoekers gehele asielrelaas, geen enkel geloof kan worden gehecht. De Raad stelt vast dat verzoeker niet het minste begin van bewijs aanbrengt voor de bewering dat zijn broer O. zou zijn opgepakt nadat er raketten in de buurt van zijn woning waren gevonden, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat zijn broer louter en alleen op basis van zijn soennitische achtergrond door het overwegend sjitische leger zou zijn gevisieerd. Een eenvoudige verwijzing naar de sektarische spanningen in Bagdad en de eventuele discriminaties ten aanzien van de soennitische minderheid aldaar kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De Raad benadrukt tot slot dat het aan verzoeker is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. In de mate dat noch uit de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch uit het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker heeft aangegeven omwille van zijn behoren tot de soennitische minderheid in Bagdad vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève, kan hij de verwerende partij bezwaarlijk verwijten hem dienaangaande niet te hebben ondervraagd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat, waar verzoeker met redenen aanhaalt dat uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Aldus dient verzoeker aan de hand van objectieve en concrete elementen en aanwijzingen aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd.

Gelet op het bovenstaande, kan verzoeker niet worden geacht de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, eerste lid van de vreemdelingenwet te hebben vervuld. Bijgevolg kan hem het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

2.7. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker (stukken 5 tot en met 13 gevoegd bij het verzoekschrift), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke

elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Dat Bagdadi's in de onmogelijkheid zouden verkeren om de stad te verlaten wordt daarbij door verzoeker niet aangetoond en kan, gelet op de aanwezigheid van de internationale luchthaven aldaar, niet worden aangenomen. De voormelde vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze kan andermaal worden opgemerkt dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen

om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tot slot wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Verzoeker lijkt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verwijten dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Dient echter te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid(swijziging) moet weergeven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij verwijst naar arresten 165 615 en 165 616 (FR) van 12 april 2016 van de Raad. Deze arresten kunnen geen afbreuk doen aan wat voorafgaat. *In casu* ligt recentere landeninformatie voor.

2.9. Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij in het verleden reeds werd vervolgd of slachtoffer werd van ernstige schade. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet dienstig.

2.10. De aangevoerde schending van artikel 4 PR CGVS kan gelet op de voormelde vaststellingen evenmin worden aangenomen.

2.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.12. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF